

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 11.12.2018 r.
COM(2018) 819 final

2018/0415 (CNS)

Wniosek

DYREKTYWA RADY

zmieniająca dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. odnośnie do przepisów dotyczących sprzedaży towarów na odległość oraz niektórych krajowych dostaw towarów

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

W dniu 5 grudnia 2017 r. Rada przyjęła dyrektywę Rady (UE) 2017/2455¹ („dyrektywa o VAT w handlu elektronicznym”) zmieniającą dyrektywę 2006/112/WE² („dyrektywa VAT”), która m.in.:

- rozszerza zakres procedur szczególnych dla podatników niemających siedziby, którzy świadczą usługi telekomunikacyjne, usługi nadawcze lub usługi elektroniczne na rzecz osób niebędących podatnikami, zdefiniowanych w art. 358–369k dyrektywy VAT (tzw. mały punkt kompleksowej obsługi) na wszystkie rodzaje usług, jak również na wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość oraz sprzedaż na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich, przekształcając mały punkt kompleksowej obsługi w punkt kompleksowej obsługi. Mały punkt kompleksowej obsługi umożliwia dostawcom takich usług korzystanie z portalu internetowego w państwie członkowskim, w którym są zarejestrowani do celów rozliczania podatku VAT należnego w innych państwach członkowskich;
- wprowadza przepisy szczególne mające zastosowanie do podatników, którzy ułatwiają – poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma handlowa, platforma, portal lub podobne środki – dostawy pewnych towarów przez innych podatników na rzecz osób niebędących podatnikami.

Celem niniejszego wniosku jest ustanowienie dodatkowych przepisów koniecznych do poparcia tych zmian do dyrektywy VAT, które obowiązują od dnia 1 stycznia 2021 r., o ile poparcie takie nie może zostać osiągnięte w drodze przepisów wykonawczych ustanowionych w rozporządzeniu wykonawczym Rady (UE) nr 282/2011³ („rozporządzenie wykonawcze VAT”). Dotyczy to w szczególności przepisów odnoszących się do interfejsów elektronicznych ułatwiających dostawy towarów przez podatników niemających siedziby na terytorium UE na rzecz osób niebędących podatnikami w UE oraz uregulowań szczególnych dotyczących deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu, w razie nieskorzystania z punktu kompleksowej obsługi w przypadku sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich.

• Spójność z przepisami obowiązującymi w tej i w innych dziedzinach polityki Unii

Niniejszy wniosek ustanawia szczegółowe przepisy wymagane do uzupełnienia dyrektywy o VAT w handlu elektronicznym, będącej częścią planu działania w sprawie VAT⁴.

¹ Dyrektywa Rady (UE) 2017/2455 z dnia 5 grudnia 2017 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość (Dz.U. L 348 z 29.12.2017, s. 7).

² Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

³ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (wersja przekształcona) (Dz.U. L 77 z 23.3.2011, s. 1).

⁴ COM(2016) 148 final – „W kierunku jednolitego unijnego obszaru VAT – czas na decyzje”

- **Spójność z innymi obszarami polityki Unii**

Oprócz planu działania w sprawie VAT dyrektywa o VAT w handlu elektronicznym została określona jako jedna z najważniejszych inicjatyw w strategii jednolitego rynku cyfrowego dla Europy⁵, strategii jednolitego rynku⁶ oraz planie działania na rzecz administracji elektronicznej⁷.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Podstawą niniejszego wniosku jest art. 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). W artykule tym przewiduje się, że Rada, stanowiąc jednomyślnie zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą i po konsultacji z Parlamentem Europejskim oraz Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, uchwała przepisy dotyczące harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków pośrednich.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

We wniosku podejmowane są pewne kwestie wynikające z przyjęcia dyrektywy o VAT w handlu elektronicznym, które muszą być jednakowo stosowane przez wszystkie państwa członkowskie. Celem zmian jest w szczególności zapewnienie, aby przepisy odnoszące się do interfejsów elektronicznych były stosowane w sposób zharmonizowany przez wszystkie państwa członkowskie, aby nie tworzyły się luki w prawie podatkowym, które mogłyby powodować straty w dochodach.

Wniosek jest zatem zgodny z zasadą pomocniczości.

- **Proporcjonalność**

Wniosek jest spójny z zasadą proporcjonalności, tj. nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów dyrektywy o VAT w handlu elektronicznym oraz do sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku. Podobnie jak w przypadku kontroli zgodności z zasadą pomocniczości, państwa członkowskie nie mają możliwości rozwiązania problemów bez wniosku w sprawie zmiany dyrektywy VAT.

- **Wybór instrumentu**

Niniejszy wniosek wymaga zmiany dyrektywy VAT. Ustanawia się w nim przepisy szczegółowe konieczne do prawidłowego stosowania niektórych przepisów dyrektywy o VAT w handlu elektronicznym, w przypadkach gdy wyznaczone cele nie mogą zostać osiągnięte w drodze przyjęcia środków wykonawczych, gdyż wymagają one zmiany przepisów podstawowych dyrektywy VAT. Dotyczy to w szczególności przepisów odnoszących się do interfejsów elektronicznych ułatwiających dostawy towarów do UE przez podatników niemających siedziby na terytorium UE oraz uregulowań szczególnych dotyczących deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu, w przypadku nieskorzystania z punktu kompleksowej obsługi w zakresie importu.

⁵ COM(2015) 192 final.

⁶ COM(2015) 550 final.

⁷ COM(2016) 179 final.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Komisja przeprowadziła, w ramach Grupy ds. Przyszłości Podatku VAT, kilka rund konsultacji z organami administracji podatkowej i celnej państw członkowskich. Doszło również do spotkań z zainteresowanymi przedsiębiorstwami, zarówno w ramach Grupy Ekspertów ds. VAT, jak i podczas ukierunkowanych spotkań z operatorami interfejsów elektronicznych i operatorami pocztowymi. W marcu 2018 r. na Malcie miał również miejsce specjalny warsztat w ramach „Fiscalis 2020”, podczas którego przedstawiciele administracji podatkowych i celnych oraz odpowiednich sektorów biznesu wspólnie dyskutowali nad kwestiami wynikającymi z wdrożenia dyrektywy o VAT w handlu elektronicznym.

- **Ocena skutków**

Ocenę skutków przeprowadzono w odniesieniu do wniosku, w wyniku którego przyjęto dyrektywę o VAT w handlu elektronicznym. W niniejszym wniosku zmienia się jedynie to, co konieczne do funkcjonowania pewnych przepisów przedmiotowej dyrektywy.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Głównym celem wniosku jest rozszerzenie przepisów dotyczących podatników prowadzących interfejsy elektroniczne, takie jak platformy handlowe, platformy i portale ułatwiające dostawę towarów w UE przez osoby niebędące podatnikami niemające siedziby w UE. Proponowane zmiany mają dalej uprościć procedury administracyjne dla takich podatników, umożliwiając zgłaszanie większej liczby transakcji w ramach punktu kompleksowej obsługi, ułatwiając tym samym pobieranie VAT. W związku z tym przepisy te nie mają żadnego wpływu na małe, średnie i mikroprzedsiębiorstwa mające siedzibę w UE.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Wdrażanie będzie nadzorował Stały Komitet Współpracy Administracyjnej (SCAC), wspierany przez swój podkomitet w zakresie IT – Stały Komitet ds. Technologii Informacyjnej (SCIT).

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Art. 14a dodany do dyrektywy VAT dyrektywą o VAT w handlu elektronicznym stanowi, że jeżeli podatnik ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma handlowa, platforma lub portal – sprzedaż na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich w przesyłkach o rzeczywistej wartości nieprzekraczającej 150 EUR (art. 14a ust. 1) lub dostawę towarów na terytorium Wspólnoty przez podatnika niemającego siedziby na terytorium Wspólnoty na rzecz osoby niebędącej podatnikiem (art. 14a ust. 2), uznaje się, że podatnik, który ułatwia tę dostawę, otrzymał i dokonał dostawy tych towarów samodzielnie.

Zgodnie z tym przepisem dostawa między przedsiębiorcą a konsumentem dokonana przez dostawcę prowadzącego sprzedaż towarów za pośrednictwem interfejsu elektronicznego na

rzecz nabywcy dzielona jest na dwie operacje: dostawę od dostawcy do interfejsu elektronicznego (dostawa między przedsiębiorcami) i dostawę z interfejsu elektronicznego do nabywcy (dostawa między przedsiębiorcą a nabywcą). Należy zatem określić, do której z tych dostaw należy przypisać wysyłkę lub transport towarów, aby odpowiednio określić miejsce ich dostawy. Art. 1 pkt 1 stanowi, że wysyłkę lub transport należy przypisać do dostawy z interfejsu elektronicznego do nabywcy, tak jak wskazano również w oświadczeniu do protokołu posiedzenia Rady w momencie przyjęcia dyrektywy o VAT w handlu elektronicznym.

Proste stosowanie art. 14a ust. 2 przysporzyłoby zainteresowanym przedsiębiorstwom dodatkowych obciążeń administracyjnych oraz stworzyłoby ryzyko straty dochodów z VAT wynikające z płacenia VAT przez interfejs elektroniczny dostawcy prowadzącemu sprzedaż towarów za pośrednictwem interfejsu elektronicznego. Zaproponowano następujące zmiany, w których uwzględniono te kwestie:

- dostawa między przedsiębiorcami – od dostawcy prowadzącego sprzedaż towarów za pośrednictwem interfejsu elektronicznego do interfejsu elektronicznego – jest zwolniona (art. 1 pkt 2), zaś dostawca ma prawo odliczyć VAT z tytułu zakupu, który uścił w związku z zakupem lub importem dostarczanych towarów (art. 1 pkt 3);
- zgodnie z art. 369b dyrektywy VAT zmienionej dyrektywą o VAT w handlu elektronicznym, z punktu kompleksowej obsługi można skorzystać jedynie, aby zadeklarować i zapłacić VAT za wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość, a nie za krajową dostawę towarów. Jako że dostawcy prowadzący sprzedaż towarów za pośrednictwem interfejsu elektronicznego mogą posiadać składy w różnych państwach członkowskich, z których dokonują dostaw krajowych, interfejsy elektroniczne, co do których uznaje się, że dostarczyły tych towarów samodzielnie, byłyby zobowiązane do zarejestrowania się do celów VAT w tych wszystkich państwach członkowskich, aby rozliczyć się z VAT od dostaw krajowych. Byłoby to cofnięcie uproszczenia wprowadzonego przez kompleksowy punkt obsługi dla interfejsów elektronicznych i skutkowałoby dodatkowymi obowiązkami dla nich. W związku z tym proponuje się umożliwienie podatnikom prowadzącym interfejsy elektroniczne korzystania z kompleksowych punktów obsługi również w przypadku dostaw krajowych na rzecz nabywców, kiedy uważa się, że dostarczają oni samodzielnie towary na podstawie art. 14a ust. 2 dyrektywy VAT. Wymaga to następujących zmian w rozdziale 6 tytuł XII dyrektywy VAT:
 - zmiany nagłówka rozdziału i nagłówka sekcji 3 tego rozdziału (art. 1 pkt 5 i 6);
 - zmiany definicji państwa członkowskiego konsumpcji (art. 1 pkt 7 lit. a));
 - rozszerzenia zakresu procedury szczególnej (art. 1 pkt 8);
 - zmiany przepisu dotyczącego wykluczenia podatnika z procedury szczególnej (art. 1 pkt 9);
 - umożliwienia wprowadzenia deklaracji VAT co do tych dostaw krajowych w punkcie kompleksowej obsługi (art. 1 pkt 10 i 11).

Wreszcie proponuje się również zmianę w uregulowaniach szczególnych dotyczących deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu, w przypadku nieskorzystania z punktu kompleksowej obsługi w razie sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich. Zgodnie z art. 369y do 369zb dodanymi do dyrektywy VAT dyrektywą o VAT w handlu elektronicznym całkowitą kwotę VAT z tytułu importu należy

opłacić do końca miesiąca następującego po imporcie. Termin płatności nie jest jednak dostosowany do terminu całkowitej zapłaty długu celnego ustanowionego w art. 111 unijnego kodeksu celnego, zgodnie z którym płatność jest odroczonej do połowy miesiąca następującego po imporcie. W niniejszym wniosku termin odroczonej płatności w ramach przedmiotowych szczególnych ustaleń jest dostosowany do terminu ustanowionego w unijnym kodeksie celnym⁸ (art. 1 pkt 12).

Art. 2 stanowi, że środki te stosuje się od dnia 1 stycznia 2021 r., czyli od daty rozpoczęcia stosowania odpowiednich przepisów dyrektywy w sprawie handlu elektronicznego.

⁸ Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1.

Wniosek

DYREKTYWA RADY

zmieniająca dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. odnośnie do przepisów dotyczących sprzedaży towarów na odległość oraz niektórych krajowych dostaw towarów

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 2006/112/WE³, zmieniona dyrektywą Rady (UE) 2017/2455⁴, stanowi, że jeżeli podatnik ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma handlowa, platforma, portal lub podobne środki – sprzedaż na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich w przesyłkach o rzeczywistej wartości nieprzekraczającej 150 EUR lub dostawę towarów na terytorium Wspólnoty przez podatnika niemającego siedziby na terytorium Wspólnoty na rzecz osoby niebędącej podatnikiem, uznaje się, że podatnik ten otrzymał te towary i dokonał ich dostawy samodzielnie. Jako że przepis ten rozбивa pojedynczą dostawę na dwie dostawy konieczne jest określenie, do której z tych dostaw należy przypisać wysyłkę lub transport towarów, aby odpowiednio określić miejsce ich dostawy.
- (2) Nawet jeśli podatnik, który ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego – dostawę towarów na rzecz osoby niebędącej podatnikiem we Wspólnocie może odliczyć, zgodnie z obowiązującymi przepisami, VAT zapłacony dostawcy niemającemu siedziby na terytorium Wspólnoty, istnieje ryzyko, że dostawca ten może nie zapłacić VAT organom podatkowym. Aby uniknąć tego ryzyka, dostawa od dostawcy prowadzącego sprzedaż towarów za pośrednictwem interfejsu elektronicznego powinna być zwolniona z VAT, zaś dostawcy należy przyznać prawo

¹ Dz.U. C z , s. .

² Dz.U. C z , s. .

³ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

⁴ Dyrektywa Rady (UE) 2017/2455 z dnia 5 grudnia 2017 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość (Dz.U. L 348 z 29.12.2017, s. 7).

do odliczenia naliczonego podatku VAT, zapłaconego w związku z zakupem lub przywozem dostarczanych towarów.

- (3) Ponadto dostawcy niemający siedziby na terytorium Wspólnoty, którzy korzystają z interfejsu elektronicznego, aby sprzedawać towary, mogą posiadać składy w kilku państwach członkowskich oraz mogą, oprócz wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość, dostarczać towary z tych składów nabywcom w tym samym państwie członkowskim. Obecnie tego typu dostawy nie są objęte procedurą szczególną dla podatników mających siedzibę na obszarze Wspólnoty, ale nie w państwie członkowskim konsumpcji, którzy świadczą usługi lub prowadzą wewnątrzspółnotową sprzedaż towarów na odległość. Aby zmniejszyć obciążenie administracyjne, uznaje się, że ci podatnicy, którzy ułatwiają – poprzez użycie interfejsu elektronicznego – dostawę towarów na rzecz osób niebędących podatnikami na terytorium Wspólnoty, otrzymali te towary i dokonali ich dostawy samodzielnie i że powinno im się również pozwolić stosować procedurę szczególną celem zadeklarowania i zapłacenia VAT za te krajowe dostawy.
- (4) Aby zapewnić spójność pod względem zapłaty VAT i cła przywozowego pobieranego przy przywozie towarów, należy dostosować okres czasu na zapłatę VAT z tytułu przywozu organom celnym w przypadku skorzystania z uregulowań szczególnych dotyczących deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu do okresu czasu ustanowionego dla należności celnych w art. 111 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013⁵.
- (5) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁶ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (6) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2006/112/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule V rozdział 1 sekcja 2 dodaje się art. 36b w brzmieniu:

„Artykuł 36b

Jeżeli uznaje się, że podatnik otrzymał towary i dokonał ich dostawy zgodnie z art. 14a, wysyłkę lub transport towarów przypisuje się do dostawy dokonanej przez tego podatnika.”;

- 2) dodaje się art. 136a w brzmieniu:

⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

⁶ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

„Artykuł 136a

Jeżeli uznaje się, że podatnik otrzymał towary i dokonał ich dostawy zgodnie z art. 14a ust. 2, państwo członkowskie zwalnia dostawę tych towarów dokonaną na rzecz tego podatnika.”;

3) art. 169 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) transakcji podatnika, które są zwolnione zgodnie z art. 136a, 138, 142 lub 144, art. 146–149, art. 151, 152, 153 lub 156, art. 157 ust. 1 lit. b) oraz art. 158–161 lub art. 164;”;

4) art. 204 ust. 1 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie nie mogą jednak stosować możliwości, o której mowa w akapicie drugim, do podatnika w rozumieniu art. 358a pkt 1, który wybrał procedurę szczególną dla usług świadczonych przez podatników niemających siedziby na terytorium Wspólnoty.”;

5) w tytule XII nagłówek rozdziału 6 otrzymuje brzmienie:

„Procedury szczególne dla podatników, którzy świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, prowadzą sprzedaż towarów na odległość i dokonują niektórych krajowych dostaw towarów”;

6) w tytule XII rozdział 6 nagłówek sekcji 3 otrzymuje brzmienie:

„Procedura szczególna dla wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość, dla dostaw towarów w danym państwie członkowskim dokonywanych za pośrednictwem interfejsów elektronicznych ułatwiających te dostawy oraz dla usług świadczonych przez podatników mających siedzibę na terytorium Wspólnoty ale nieposiadających siedziby w państwie członkowskim konsumpcji”;

7) w art. 369a wprowadza się następujące zmiany:

a) w pierwszym akapicie pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. »państwo członkowskie konsumpcji« oznacza jedno z następujących państw:

a) w przypadku świadczenia usług, państwo członkowskie, które uznaje się za miejsce świadczenia usług zgodnie z tytułem V rozdział 3;

b) w przypadku wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość, państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy;

c) w przypadku dostawy towarów za pośrednictwem interfejsu elektronicznego ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 14a ust. 2, jeśli wysyłka lub transport dostarczanych towarów rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim, to państwo członkowskie.”;

b) dodaje się akapit trzeci w brzmieniu:

„Jeżeli podatnik nie posiada siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, państwem członkowskim identyfikacji jest państwo członkowskie wysyłki lub transportu towarów. W przypadku większej liczby państw członkowskich, z których wysyła się lub transportuje towary, podatnik wskazuje, które z tych państw członkowskich jest państwem członkowskim identyfikacji. Podatnik jest związany tą decyzją na dany rok kalendarzowy i dwa kolejne lata kalendarzowe.”;

8) art. 369b otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 369b

Państwa członkowskie zezwalają na stosowanie niniejszej procedury szczególnej następującym podatnikom:

- a) podatnikom prowadzącym wewnątrzspółnotową sprzedaż towarów na odległość;
- b) podatnikom ułatwiającym dostawę towarów zgodnie z art. 14a ust. 2, jeśli transport dostarczanych towarów rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim;
- c) podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim konsumpcji, świadczącym usługi na rzecz osób niebędących podatnikami.

Niniejsza procedura szczególna ma zastosowanie do wszystkich towarów lub usług tego rodzaju dostarczanych lub świadczonych we Wspólnocie przez przedmiotowych podatników.”;

9) art. 369e lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) jeśli powiadamia o zaprzestaniu prowadzenia dostaw towarów lub zaprzestaniu świadczenia usług objętych niniejszą procedurą szczególną;”;

10) art. 369f otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 369f

Podatnik stosujący niniejszą procedurę szczególną przekazuje drogą elektroniczną państwu członkowskiemu identyfikacji deklarację VAT za każdy kwartał kalendarzowy, niezależnie od tego, czy sprzedaż towarów na odległość objęta niniejszą procedurą szczególną miała miejsce lub czy usługi objęte niniejszą procedurą szczególną były świadczone. Deklarację VAT składa się do końca miesiąca następującego po upływie okresu rozliczeniowego objętego daną deklaracją.”;

11) w art. 369g ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Deklaracja VAT zawiera numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w art. 369d, oraz, dla każdego państwa członkowskiego konsumpcji, w którym VAT jest należny, całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, mające zastosowanie stawki VAT, całkowitą kwotę podatku VAT odpowiadającego poszczególnym stawkom, a także całkowitą kwotę należnego VAT w odniesieniu do następujących przypadków dostaw lub świadczenia usług, które to przypadki objęte są procedurą szczególną, wykonanych w danym okresie rozliczeniowym:

- a) wewnątrzspółnotowej sprzedaży towarów na odległość i dostawy towarów zgodnie z art. 14a ust. 2, jeśli wysyłka lub transport tych towarów rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim;
- b) świadczenia usług.

Deklaracja VAT zawiera również zmiany dotyczące poprzednich okresów rozliczeniowych, zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu.

2. Jeżeli towary są wysyłane lub transportowane z innych państw członkowskich niż państwo członkowskie identyfikacji, deklaracja VAT zawiera również całkowitą wartość następujących dostaw objętych niniejszą procedurą szczególną, z podziałem na każde państwo członkowskie, z którego towary są wysyłane lub transportowane:

- a) wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość innej niż sprzedaż za pośrednictwem interfejsu elektronicznego zgodnie z art. 14a ust. 2;
- b) wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość i dostawy towarów, jeśli wysyłka lub transport tych towarów rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim, dokonanej przez podatnika zgodnie z art. 14a ust. 2.

W odniesieniu do dostaw, o których mowa w lit. a), deklaracja VAT zawiera również indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej przyznany przez każde takie państwo członkowskie.

W odniesieniu do dostaw, o których mowa w lit. b), deklaracja VAT zawiera również indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej przyznany przez każde takie państwo członkowskie, o ile są dostępne.

Deklaracja VAT zawiera informacje, o których mowa w niniejszym ustępie, z podziałem na państwa członkowskie konsumpcji.”;

12) w art. 369zb ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie wymagają opłacenia VAT, o którym mowa w ust. 1, co miesiąc. Terminem płatności jest termin obowiązujący do płatności cła przywozowego w podobnych sytuacjach.”.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2020 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują wspomniane środki od dnia 1 stycznia 2021 r.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*